

CEMİL KAVUKÇU

temmuz
suçlu

CEMİL KAVUKÇU

TEMMUZ
SUÇLU

Can Çağdaş

Temmuz Suçlu, Cemil Kavukçu

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Yazıt Yayınları, 1990

Can Yayınları'nda 1. basım: Ekim 1998, İstanbul

4. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru yerek

Dizi ve sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Beyza Ceylan

Kapak deseni: Melih Kavukçu

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-5791-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CEMİL KAVUKÇU

TEMMUZ
SUÇLU

ÖYKÜ

♥can

Cemil Kavukçu'nun Can Yayınları'ndaki diğler kitapları:

Uzak Noktalara Doğru, 1995

Yalnız Uyuyanlar İçin, 1996

Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak, 1997

Temmuz Suçlu, 1998

Dönüş, 1998

Dört Duvar Beş Pencere, 1999

Pazar Güneşi, 2000

Gemiler de Ağlarmış, 2001

Başkasının Rüyalari, 2003

Suda Bulanık Oyunlar, 2004

Gamba, 2005

Mimoza'da Elli Gram, 2007

Angelacoma'nın Duvarları, 2008

Tasmalı Güvercin, 2009

Düşkaçıran, 2011

Aynadaki Zaman, 2012

Örümcek Kapanı, 2013

Üstü Kalsın, 2014

O Vakit Son Mimoza, 2015

Maviye Boyanmış Sular, 2016

Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz, 2017

Balyozla Balık Avı, 2019

Boş Zamanlar, 2022

CEMİL KAVUKÇU, 1951'de İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi (1976). Öyküleri, 1980'den bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987'de Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü, 1996'da *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2009'da *Angelacoma'nın Duvarları* adlı anlatısıyla Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, 2013'te de Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

İçindekiler

En Büyük Gözler	11
Serpme	17
Topal'ın Meyhanesi	23
Kına-Gece	31
Gezintiler	39
Duman	49
Bozgun	53
İşsizliğin Uzun Günlerinden Biri	59
Sokak	73
Şimdi Öldün Sen	79
Sanrı	85
Temmuz Suçlu	93
Önlem	101
Özel Ulak	109

EN BÜYÜK GÖZLER

Kır atın üstünde bir komutan gibiyim. Üzerimde bembeyaz giysiler, başımda şehzade tacı ve elimde asam var. Atın dik iki kulağına, her adımda inip kalkan başına, hafifçe dalgalanan yelesine ve yularından tutan adamın kasketine bakıyorum. Ötekiler arkadan geliyor. Şimdi her şey oyun olsa, ben, “Hücuuum!” desem, atın karnına ayaklarımın topuğuyla dokunsam ve düşmana saldırsak.

Kır bir atın üstündeyim ama hiçbir şey oyun değil. Kendimden bile gizlemeye çalıştığım biçimde gümbür gümbür atıyor kalbim. Korkuyorum. Çünkü kan kaybından ölmüş çüksüz çocuk mezarları konuşuluyordu sokak aralarında; ya da çükleri yan kesilmiş ya da kökten kesilmiş çocuklardan.

Korkuyordum.

Bir yandan da korktuğumu belli etmemiyordum.

Söylenti hızla yayılmıştı. Günlerdir dar, kaldırım taşlı, uzun gölgeli ve sessiz sokaklarda, iki katlı evlerin kocaman, yuvarlak halkalı ya da aslan kafalı ya da avucunda bir top tutan siyah ile yeşil arası pirinçten bir el biçiminde kapı tokmağı olan kapı eşiklerinde oturulup hep o konuşulmuştu: CELLAT! Şimdi ben, atın inip kalkan başına, dik iki kulağına bakan beyaz giysili bir komutandım.

Kuşluk vakti, üst düğmeleri iliklenmemiş beyaz gömleklerinden ağarmış göğüs kılları dışarı fıskırmış adamlar evin önünde toplanmaya başlamıştı bile. Babamla tokalaşıyor, sarılıp öpüşüyorlardı. Herkesin yüzü gülüyordu. Ütülü pantolonlar giymiş, bugün için sakal tıraşı olmuşlardı. Geniş gülüşlerle konuşup terliyorlardı sandalyelerinde. Gömleklerinin koltuk altındaki lekeler hızla genişliyordu. Limonata içip bisküvi yiyorlardı. Tabağa tepeleme doldurulmuş filtreli sigaralar sunuyordu gençten biri. Belediye bandosu gelince herkes saygıyla ayağa kalkmıştı.

Kır at geniş bir caddeden geçiyor şimdi. Alkışlayanlar olsa bile acıyarak bakıyorlar bana. Çünkü az sonra kan dökülecek, biliyorlar.

Kapının önünde o motosikleti görür görmez tek damla kan kalmamıştı yüzümde. İçimi günlerdir sızlatan korkunun yerini panik almıştı. Ne yapabiliyordum? Atın karnına topuklarımı vursam, yalvararak çok vursam, o da başını silkeleyip yuları kasketli adamın elinden kurtarsa ve koşmaya başlasa. Çarşayı geçip ara sokaklara girsek. Ben üzerine kapanıp yelelerine sıkı sıkı sarılısam. Ara sokaklardan kırlara çıksak. Hep karnına vursam topuklarımla, canını hiç yakmadan vursam. Başımı geriye çevirip her baktığımda bir toz bulutu içinde o motosikleti görsem. Kır at daha da hızlansa, dağlara doğru kaçsak.

Babam söz vermişti oysa.

Cellat olmaz, demiştim.

Olmayacak, demişti.

Cellat olursa ben kaçarım, demiştim.

Cellat olmayacak, demişti.

Geldik işte. Kaçamadık. Her şey bitti. Amcam atın üstünden indiriyor beni. Bando bütün gücüyle çalıyor. Komşu kadınlar başlarını bağlayıp pencerelerine üşüşmüşler.

“Saat iste lan,” diyor bir arkadaşım, “kol saati iste.”

Bir başkası da, “Bisiklet ise, bisiklet iste,” diye ısrar ediyor.

Limonatalarını yudumlayan beyaz gömleklilerin arasına dalıyorum. Bandonun sesi gittikçe büyüyor kulaklarımda. Babam nerede? Babamı arıyorum, bulup hesap sormak istiyorum. Sözünde durmadın, ben de gidiyorum diyeceğim. Ama babam yok. Birine soruyorum. Eliyle gösteriyor. Kalabalığı yararak ona ulaşmaya çalışıyorum. Sözde benim düğünüm ama kimse bu şehzadenin farkında değil. Üç kişinin arasında babam, elinde yine sigara, dudağında uçuk bir gülüş, başını sallayarak karşısında konuşan adamı onaylıyor. Beni görünce gülüşü bütün yüzüne yayılıyor.

“Gel bakalım benim aslan oğlum.”

Bacaklarına sarılıyorum. Ağlamamak için güç tutuyorum kendimi.

“Baba, Cellat gelmiş.”

Saçımı okşuyor.

“Korkma oğlum,” diyor, “Cellat değil o, uyduruk şeylere inanma, kasabamızın en iyi sünnetçisi.”

“Hani o gelmeyecekti, hani bana söz vermiştin.”

Diz kırıp yanıma çöküyor. Omuzlarımdan tutup gözlerime bakıyor.

“Güzel oğlum sen yürekli bir çocuksun,” diyor, “sana getireceğim sünnetçi ayağını kırmış, evinde yatıyormuş. Ama bu ondan usta, hiç canın yanmayacak.”

Babam hiçbir şey bilmiyor. Buna boşuna Cellat dememişler. Çocukların çüklerini bilerek yan kesen, bazen de kökünden uçuran, kestiği çükleri çantasına doldurup evine götüren, beslediği koca kafalı bir kediye yediren bu canavarı tanımıyor. Babamı da kandırmişler.

O anda Cellat’ı gördüm; kapkara derili, geniş alınlı, irikiyım bir dev. Gömleğinin kollarını dirseğinin üzerine kadar katlamış. Bana bakıp gülüyor. Gülüyor baba, gülü-

Cemil Kavukçu, kendi okurunu yaratmasını başarmış yazarlardan. Bunun nedeni biraz da kendi dilini ve üslubunu yaratabilmiş, kendisini başka öykücülerden ayıran çerçeveyi başarıyla çizebilmiş olmasında yatıyor. Uzun yıllardır yazmanın kazandırdığı ustalığı Cemil Kavukçu'nun her kitabında görebilmek olası. *Temmuz Suçlu*, yazarın üçüncü kitabı.

Cemil Kavukçu, küçük gözlemlerden yola çıkarak oluşturduğu ve temelini insanı oturttuğu öykülerinde, insanın çevresiyle olan ilişkisini, içsel yaşamını, yalnızlığını, umarsızlığını, umutlarını ve umutsuzluklarını; toplumun ve çevrenin içinde kaybolan küçük insanların evrensel hikâyelerini anlatıyor. Eleştirmen Fethi Naci'nin "tam bir anlatı ustası" dediği Cemil Kavukçu, yalın dili, abartısız ve son derece akıcı anlatımıyla bir kez daha bir okuma şöleni sunuyor.

#yaz #sıkıntı #hüsrân #hayalkünlüğü #yalnızlık #içdünya #umutsuzluk

Kapak tasarımı Melih Kavukçu

canayrintileri.com | f | i | canayrintileri

Dykü

1000 919-970-07-0194-5

9 789750 757945